

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

BARNVÄNNEN

N:o 38

Den 22 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet

Redaktion: ANNA och J. B. GAUFFIN.

35 årg.

1918.

Elia i öknen.

1 Kon. 19: 1—8.

Det var ett stort under Elia utförde på Karmel, och som vi talade om förliden söndag. Det var en väldig själskraft, han där lade i dagen, då han nedkallade eld från himmelen, då han bragte hela Israel på knä inför Gud, då han utrotade baalsprästerne och nedkallade regnet ur skyarna för att vattna den förbrända jorden. Och ändå var han bara en människa såsom vi, men han var en Herrens profet och en stor bödens man.

Att han utrotat baalsprästerne med svärd, gick drottning Isebel djupt till sinnes, ty dessa bedragare voro hennes vänner och gunstlingar. Hon hotade att döda profeten och svor vid sina gudar, att hon följande dag skulle taga hans liv.

När Elia hörde detta, flydde han för att rädda sitt liv först till Beer-Seba vid Judéens södra gräns och sedan ut i öknen. En hel dag vandrade han i den heta ökensanden med en brännande sol över sig. Ingen skugga kunde han söka, ty öknen har inga träd, utom i oaserna. När kvällen kom, kände han sig dödstrött. Han fann en ginstbuske, och under den satte han sig för att få litet skydd under natten.

Där han nu satt under ginstbusken och tänkte över sin ställning, greps han av ett djupt missmod. Han var trött, han var hungrig och törstig, och Isebel och hennes tjänare sökte efter honom för att döda honom. Han tyckte då, att hans liv var så uselt och eländigt, att han önskade sig döden. Ja, han icke blott önskade det, utan han bad till Gud därom med de orden: "Det är nog, tag nu mitt liv, Herre, jag är icke förmer än mina fäder."

Men igenom missmodet i denna bön lyser fram en förtröstansfull längtan efter att finna vila i den himmelske Faderns sköte, en bevekande längtan, att Gud skulle framträda för att med varlig och mäktig hand upprätta sin hårt prövade tjänare.

Med en barnslig förtröstan lägger Elia ned sitt trötta huvud under ginstbusken och slumrar in utan fruktan för öknens vilda djur och andra faser. Alldeles som en av våra psalmsångare sjunger: "Sött sover den, som fruktar Gud och vandrar efter Herrens bud". Så sov Elia under Guds beskydd. Ty "Herrns ängel lägrar sig omkring dem, som frukta honom". Och så var det här med Elia; Herrns ängel var med honom i hans ensamhet och övergivenhet i öknen.

Och profeten sov gott och länge, tills ängeln rör vid honom, väcker honom och säger: "Stå upp och ät". Då hade också ängeln sörjt för, att bordet stod dukat för Elia. Färskt bröd och klart, friskt vatten. O, vad detta bröd och denna dryck skulle smaka honom, då han förliden kväll fått gå till vila utan kvällsvard. Elia åt och drack och läde sig åter ned för att sova, men ängeln rörde åter vid honom och bjöd honom äta och dricka och gav honom marschorder varthän han skulle gå. Elia lydte ängelns ord och vandrade i fyrtio dagar och fyrtio nätter genom Arabiska öknens, styrkt av brödet och

vattnet, och kom till Guds berg Horeb. Här förblir han i väntan på sin Gud, och han väntade icke förgäves.

Elias ensamma vandring i öknens ger oss många lärdomar. För profetens tankar såg det ut, som om Gud övergivit honom och Israel. Ogudaktigheten hade där överhand, avguderiet florerade åter, våldet förtryckte Herrns lilla skara. Det såg ut, som om Gud inte längre brydde sig om dem och deras lidanden, synden och ondskan buro huvudet högt.

Så kan det också se ut för oss i våra dagar, som om Gud inte brydde sig om oss människor. Våldet och synden marscherar fram i riktiga sjumilsstövlar över jorden, kriget skövlar liv och gods, de regerande fråga icke efter, att miljoner människoliv nedslaktas, att kriget för övrigt bringar oss hunger och dyrtid. Människorna leva vilt fram i allehanda skamliga synder och laster och till och med barnen lockas med i tjuvnadssynden, i lögn, i spel, i svordom och Guds namns missbruk. Man kunde frestas att med Elia utbrista: "Herre det är nog."

Ja, visst är det nog av synd och nöd just nu i världen. Men Herren skall snart gripa in och säga till våldets, högmodets och syndens barn: "Härintill skall du gå, men icke längre. Här skola dina stolta böljor lägga sig."

Vi hava att taga oss till vara för alla synder och i bön och tillbedjan tränga oss närmare Gud. Han skall då sända sin ängel till vår hjälp. Han skall välsigna vårt bröd och vårt vatten, så att det tillför oss den lekamliga och andliga kraft vi behöva för att kunna gå genom denna världens öken utan att skadas och så, att vi nå fram till Guds berg, där Herren skall uppenbara sig för oss och sända oss den hjälp vi behöva och som vi så innerligt längta efter.

J. B. Gauffin.

Mitt ljus.

För en dag under förra vintern, då jag gick ut genom porten för att gå ut i staden», berättar en troende man, »hörde jag en barnröst från ett fönster i vindsvåningen ropa mig vid namn. Jag såg upp och blev varse ett litet blekt ansikte i ett fönster högt uppe».

»Var så god och glöm inte tända ert ljus i kväll», sade rösten, och så var ansiktet borta.

Jag gick uppför de långa, mörka traporna och fann ett litet sjukt barn ensamt i ett kallt och mörkt rum.

»Mor är borta på arbetet», sade gossen, »och hon kommer inte tillbaka förrän vid

sängdags. Jag känner mig så ensam, när det blir mörkt, men varje kväll väntar jag på ljuset från ert rum, och då går det lättare att vara ensam. Men i går kväll var inte ert ljus tänt, och jag var så bedrövad över det.»

»Jag skall aldrig mera glömma att tända det, min gosse», svarade jag. Men jag tänkte, att vårt liv är såsom detta ljus — ditt liv och mitt. En eller annan väntar, att vi skola lysa av kärlek och sanning, och när vi underlåta att älska och att vara sanna, då lämna vi en eller annan i mörker. Låt oss akta på oss själva även för deras skull, som vänta, att vi skola lysa för dem.

Blind.

Med teckning.

*Ensam i öknen vida,
Tärd utav solens brand,
Var skall hon hjälpen bida,
Var finna källans rand?*

*Steppen är tyst och öde,
Brännhet den vita sand,
Tuvornas blommor döde —
Var finna källans rand?*

*Ser du ej korsets tecken?
Ser du ej pannans frid?
Ser du hur trygg hon vandrar;
Trygg mitt i öknen vid?*

*Dem, som ha mod att följa
Mästarn på ökenled,
Sändas från himlasalar
Tjänande änglar ned.*

*Nyss från sitt hem förskjuten,
Plågad för kristen tro,
Fann hon i ödemarken
Tillflykt och hem och ro.*

*Prakten i marmorsalar,
Fläckad av synd och brott,
Bytte hon glatt mot öknen
Stjärnströdda, tysta slott.*

*Källan den underbara,
Livet i dödens värld,
Fann hon bland död och faror
Fann den trols dragna svärd.*

*Därför så trygg hon vandrar,
Trygg mitt i öknen vid,
Därför från pannan strålar
Ewig, oändlig frid.*

ASTER.

BLIND.

BARNAVÄNNEN

BY SÖNDAGSSKOLA.

MARBY SÖNDAGSSKOLA.

By söndagsskola.

Med fotografi.

Sex kilometer från Sunne i Värmland ligger en plats, som heter By. Här ha vi en söndagsskola, som vi kunna kalla en utpost från vår huvudsöndagsskola. Den är inte gammal, men har vunnit tillslutning av rätt många barn, inte mindre än 48. De komma mangrant varje söndag för att lyssna till ordet om Jesus, barnens bästa vän. Här i By verka bland barnen syster Helfrid Höök, några flera och undertecknad. De sända en innerlig hälsning till alla våra söndagsskolor. Låt oss alla förena

oss i bön om rik välsignelse över den barnavärld, som varje söndag samlas för att lyssna till ordet och deltaga i bönen och sången! Bedjen särskilt för söndagsskolan i By och för den inre missionen i dessa trakter.

Vi äro glada över de många söndagsskolgrupper, som kommit till oss genom Barnavännen. Också vi komma nu på en långfärd genom landet. Vi sända en hälsning till farbror Barnavän och tacka honom för allt gott, han sänder oss.

Broderligen *Joh. Jansson.*

Marby söndagsskola.

Med fotografi.

Gång efter annan hava vi glädjen att genom Barnavännen få besök av söndagsskolor från andra trakter i vårt kära Sverge, och nu vilja även vi ut på långresa.

Vi bo i Jämtland vid Storsjöns fagra strand, och här samlas vi i missionshuset, där kärleksfulla och för barnens andliga

fostran nitälskande ungdomar tala om barnavännen Jesus.

Till tidningen Barnavännens många läsare och vänner sänder Marby söndagsskola en varm hälsning samt en innerlig maning till alla barn att för hela livet hava Jesus till vän och ledsagare.

O. O—n.

Då Per skolkade från skolan.

»**P**er, min gosse, nu måste du stiga upp och gå i skolan!»

Det var Pers mor, som stod böjd över sängen och kallade på sin lille, nioårige gosse.

Per gnuggade sig i ögonen, mumlade något som ingen förstod och vände sig därefter om till den andra sidan. Det var uppenbart hans mening att sova vidare.

»Nej, vänta nu litet, din lille sju-sovare!» sade mor leende och ruskade på honom.

Till slut blev då Per riktigt vaken, han gnuggade sig åter i ögonen och gäspade.

»Ja, nu måste du stiga upp, Per», fortfor modern, »klockan är över sju».

»Jag tror — jag tror, att jag inte är riktigt frisk», kom det litet osäkert från Per.

»Jo, bara du kommer upp och får din gröt, så skall du få se, huru kry du blir», uppmuntrade modern.

Så kom då Per på benen och började kläda på sig. Strax därefter gick mor uti köket.

Men då Per blivit ensam, försjönk han alldeles i tankar. Den ena strumpan hade han fått på sig, den andra höll han i handen.

Saken var nämligen den, att Per hade inte läst ett ord på sin läxa dagen förut, fastän han på morgonen hade lovat mor att läsa riktigt flitigt.

Modern var änka och måste försörja sig och sin gosse med sina händers arbete. Ofta hjälpte hon folk i byn med tvätt och rengöring, och på sådana dagar lämnade hon hemmet på morgonen och kom inte hem förrän till kvällen. Och då var Per överlämnad åt sig själv, när han inte var i skolan, men det var han bara varannan dag.

Den lille pysen hade icke synnerlig lust att läsa, isynnerhet när han var ensam hemma. Han tyckte mycket mera om att ströva omkring i skog och mark. Vanligtvis fick han först fatt i boken, när mor hade kommit hem.

Men den föregående aftonen hade modern kommit sent hem, och hon hade då alldeles glömt att fråga, om han kunde sin läxa. Och han var inte den gosse, som påminde henne om det.

Nu stod han där alltså. Läraren brukade låta de lata barnen sitta efter, det visste han. Smedens Petter hade försökt det dagen förut, och han hade blivit till åtlöje för hela klassen.

»Vad — är du inte färdig ännu?» utbrast hans mor, då hon kom in med hans frukost.

Per svarade icke, men han kom hastigt i kläderna, ilade bort till handfatet och fick tag i svampen. Modern gick dit och hjälpte honom — det brukade hon annars inte göra, ty Per var ju så stor, att han nog kunde tvätta sig själv.

Det var ingen tid att förspilla, klockan var över halv åtta.

Medan han åt sin gröt, spände hans mor skolväskan på ryggen på honom och påminde honom om, att han nu måste bruka sina ben, om han skulle hinna till skolan i rätt tid.

Per såg på klockan. »Jag kommer nog för sent», suckade han.

»Åh, nej, det går nog», tröstade modern. Sedan följde hon honom ut på trappan.

»Låt mig nu se, hur duktigt du kan springa», sade hon leende och smekte hans kind.

Per sade då farväl och lunkade så smått åstad, det såg inte ut, som om han skulle haft särdeles bråttom. Ett par gånger såg han sig om efter modern. Hon stod kvar ännu. Och då han såg det, började han åter lunka bortåt vägen.

Men då han hunnit fram till kröken vid Nilssons trädgård, stannade han och började fundera. Där kunde hans mor icke se honom.

Det var då också dumt, att han inte hade läst sin läxa, tänkte han. Inte ett ord kunde han svara, om skolläraren frågade honom. Och det var ju inte första gången han kom så oförberedd till skolan, så nu kunde han väl inte slippa sitta efter. Och de andra barnen skulle skratta åt honom och tala om det i hela byn.

Han började småningom att långsamt gå nedåt vägen. Inte en av kamraterna kunde han få ögat på; de hade nog redan hunnit fram till skolan. Han kom kanske för sent till på köpet — det gjorde icke saken bättre.

Men om han nu inte alls kom i skolan? Läraren skulle naturligtvis fråga efter honom, och då — ja, men han kunde ju nästa dag tala om, att han hade varit sjuk. Och så skulle ingen tala vidare om den saken.

Han stannade åter och såg sig omkring. Vid sidan av vägen stod rågen hög och vajade för vinden. Han kunde säkert stå rak därinne i åkern, och ingen skulle se honom. Och så var vädret så vackert — det var så varmt i dag. Ja, det skulle vara härligt att ligga därinne och tänka på, huru han lurat dem allesammans.

Han spanade åt alla sidor, och då han hade förvissat sig om, att intet mänskligt öga var riktat mot honom, smög han sig hastigt in i den höga rågen.

Ett långt stycke smög han framåt med böjd rygg och borrade sig fram genom den täta säten. Äntligen stannade han, rätade på sig och försökte kika över axen.

Men det var icke möjligt för honom, icke en gång när han stod på få.

»Här är jag gott gömd», sade han för sig själv. Nu skall jag ha det så bra som gulan i ett ägg.

Han satte sig ned och såg sig omkring. Där stod strå vid strå, de flesta voro gröna, blott ett och annat hade börjat gulna. Här och där slingrade sig en åker-vinda uppför ett strå, och alldeles bredvid honom stack en blåklint upp sitt huvud. Men inte en levande varelse kunde han få ögonen på.

Han hade suttit en liten stund, då tiden började förefalla honom så förunderligt lång. Dessa massor av strån spärrade utsikten, så att han blott kunde se ett par tre fot framför sig.

Han spände av sig skolväskan, lade den under huvudet och låg och såg rakt upp mot skyn. Den klara, blå himmelen välvde sig över honom, högt uppe seglade ett litet vitt moln långsamt sin väg. Han fortfor att stirra på molnet, det blev allt smalare, till sist skildes det åt och blev till två små moln. Allt mindre och mindre blevo dessa, och till slut blevo de alldeles borta.

Så började han lyssna. Men han hörde blott axens sakta viskande, när de rörde sig för vinden.

»Åh, huru skulle han få tiden att gå?» Skolbarnen blevo inte fria förrän klockan tre på eftermiddagen, och före den tiden kunde han ej gå hem. Ty då skulle hans mor ana oråd och försöka att få reda på sammanhanget, och så skulle hon bli bedrövad, när hon hörde, hur han burit sig åt. Och han kunde då icke ha hjärta att bedröva henne, så god och kärleksfull, som hon alltid var emot honom.

Plötsligt hörde han fågelsång högt uppe i luften.

»Det är visst en lärka», sade han halvhögt. »Ack, om den bara ville komma så nära, att jag kunde få se den!»

Han spanade och lyssnade. Jo, nu hörde han den igen långt, långt borta — sedan dog sången bort.

(Forts.).

Brevväxling med de små.

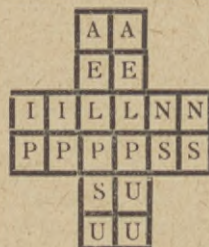
Prisuppgift n:o 7.

Charad.

Du själv, som uti skolan går,
bör städs mitt första äga.
Stödd mot mitt andra vandrarn står.
Mitt hela kan jag säga
finns riktigt i mitt första.

Prisuppgift n:o 8.

Bokstavs-korsgåta.

Om ovanstående bokstäver komma på sin rätta plats, bilda de, lästa uppifrån och ned och från vänster till höger, namn på.

1. En apostel.
2. En bömisk stad.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 23—29 september 1918.

- M. 23. 1 Kon. 21: 1—4, 17—19. Nabots kärlek till sin arvedel.
T. 24. v. 1. Nabots vingård.
O. 25. v. 2. Ahabs lust till sin nästas hus.
T. 26. v. 3. Nabot avvisar Ahabs frestelse.
F. 27. v. 4. Ahabs grämelse och yrede.
L. 28. v. 17—18. Han tar Nabots vingård i besittning.
S. 29. v. 19. Elia förkunnar Guds dom över Ahab.

Söndagsskoltext för den 29 september.

Mikaelidagen.

Nabots kärlek till sin arvedel.

1 Kon. 21: 1—4, 17—19.

Minnesvers: Ps. 37: 3. Förtrösta på Herren och gör det gott är, så skall du förbliva boende i landet och beta din hjord i trygghet.

Meddelande.

För de prenumeranter å Barnvännen, som den 1 okt. icke insänt likvid för tidningen uttaga vi då denna genom postförskott. Missionsförbundets Exp.